

dentlig faa Befalingsmænd at kunne rykke mod Fjenden med en Afdeling, de kjendte, med Dvølse i at befale en Afdeling i fuld Krigsstyrke, det har været, saa at sige, ukjendt. Jeg tager saaledes ikke i Betænkning at udtale, at med denne systematiske Udbannelse af de Menige, med denne Udbannelse af Befalingsmændene, med den Dvølse, som gives disse, med den Leilighed, som gives dem til at befale over fuldtallige Afdelinger, ville vi være istand til at rykke mod Fjenden ganske anderledes forberedte, end vi have været det nogen sinde før. Naar vi nu desuagtet, takket være vore Soldaters Tapperhed, deres Pligtfølelse og vore Befalingsmænds Dhygtighed, under de ugunstige Forhold have kunnet yde saa god Tjeneste, have kunnet træde op saa hæderligt, saa troer jeg, at der er al Grund til at være overbevist om, at det Samme vil være Tilfældet for Fremtiden med denne bedre Ordning. Der er med denne Ordning tillige forbundet den Fordeel, at hvert Aar om Foraaret vil der være en Styrke af henved 10,000 Mand paa Krigsfod, vi ville i Virkeligheden uden at gjøre nogen overordentlig Anstrengelse blot i Medfør af, hvad denne Lov foreskriver, hvert Foraar have henved 10,000 Mand fuldt udrustede for Krig. Den Ordning, under hvilken Hæren har levet hidtil, er Planen af 1842. Jeg har ofte haft Leilighed til at omtale dens store Fortjenester, og det har ogsaa i Gjærningen vist sig, at det var en for de Tider tilfredsstillende Ordning, der har skænket os en hæderlig og dhygtig Armee, men der er en Mangel ved denne Plan, og det er, at den Krigsreserve, som man havde tænkt sig, aldrig kom til Udførelse, aldrig blev ordnet. Denne store Mangel ved Planen af 1842 er nu her overvunden, ved denne Hærlov vil Reserven staae fuldkommen ordnet, forsynet med Befalingsmænd og rede til tilligemed Linien at rykke i Marken. Denne Hærplan vil saaledes med saa Dages Barsel give os en kampberedt Hær paa 35,000 Mand — jeg regner her til Linien omtrent 25,000 Mand, til Krigsreserve omtrent 10,000 Mand — foruden Erstatningsmandskab og Noncombatanter. Dertil kommer Forstærkningen, hvis Ordning ligeledes er forberedt, og som vil give

andre 10,000 Mand. En saadan Styrke ville vi nu kunne føre mod Fjenden med saa Dages Barsel. Nu har det vel været ytret, at vi dog ville komme til at ligge under for et overvældende Angreb. Det kan jo være ethvert Folks Skæbne at komme til at bukke under, der er ingen Hovedstad i Europa, som jo har været i Fjendevold, altsaa ingen Styrke kan beskytte ubetinget mod denne Skæbne; men jeg troer, at Historien lærer os, at ethvert Angrebs Styrke er afmaalt efter den Modstand, som skal overvindes. Det er ikke rimeligt, at man, for at overvælde Danmark, vilde samle en ligesaa stor Styrke, som man vilde samle for at overvælde Frankrig. De Anstrengelser, som man gjør, maae staae i noget Forhold til det, man venter at opnaae. Skulde man imidlertid gjøre den samme Anstrengelse for at overvælde os, som for at overvælde en stor Magt, kunne vi ikke forlange Mere. Har man den Respekt for os, at man rustet sig mod os, som mod en stor Magt, har dette Væbningsvæsen ydet, hvad man paa nogen Maade kan forlange og langt Mere, end man kunde vente. Hvad er Hensigten med Væbningsvæsenet? Det er at afværge et Angreb, som forestaaer, og at forhindre, at Angreb overhovedet finde Sted, men dette vil inden visse Grændser ogsaa opnaaes ved dette Væbningsvæsen. Tænk Dem, at Sjælland skulde angribes; saa vil jo her være en Styrke af omtrent 20,000 Mand rede til at møde Fjenden med kort Barsel, men en Landgang med 20,000 Mand, en Sæxpedition, som skulde overføre hertil en heel Hær, er jo et af de allerstørste Foretagender, og det er af det Slags Foretagender, som ikke forberedes fra den ene Aften til den næste Dags Morgen. Man siger ofte, at man kan blive oversalbet fra den ene Dag til den anden, men det er ikke Tilfældet. Der kjendes intet Tilfælde i Historien, hvor storartede militære Foretagender ere blevne ordnede paa en Aften. Naar vi ere aarvaagne, ville vi altid kunne vide nogen Tid isorveien, om en alvorlig Fare truer, og det staaer da til os at træffe vore Forberedelser. Men da vil ogsaa denne Hærplans store Fortrin vise sig, navnlig deri, at Afdelingerne ligge i de Kredse, fra hvilke de skulde drage deres Mand-